

Poesies guanyadores del concurs la Vall del Mogent

Els valors de la vida

No és més cec,
aquell que no hi veu,
sinó aquell que l'ambició cega,
no és més savi el que més enten,
sinó aquell que de la vida a aprèn.

No és més ràpid el que abans arriba,
sinó aquell que persisteix tota la vida,
i no és més ric aquell que més té,
sinó aquell que menys necessita.

I no tot és claror quan s'il·lumina,
hi ha valors que dins la foscor brillen.

I no té més dolor el que té ferides,
sinó aquell que no accepta la seva malaltia.

I no hi ha d'haver una raó per viure,
la vida és la nostra major raó.

I en aquest món tenim més del que podem veure,
però els nostres ulls no saben mirar,
i només veuen allò bonic i material.

És més difícil mentir que dir la veritat,
però aquesta societat,
fa més fàcil la mentida
i fa més cruel la realitat.

Basi Herrero Nieto

L'adéu per sempre

No tornaré a veure,
has volgut reposar.
Jo del meu cor et podré treure?
Per què has hagut de marxar?

Has deixat tots els teus somnis
per fugir de les teves realitats,
són tant grans els teus odis
que ara els tens ben apartats?

La mort has cridat,
se t'emporta poc a poc
quí sap on has anat.
Sobre nostre ens deixes el pes d'un roc.

No noto fred ni calor,
dintre meu només hi ha melangia
tot el que es veu és foscior,
no hi ha un xic d'alegria.

Algun dia veure't podré?
Hauré de la mort cridar
i haure de la vida treure
i com tu, lluny marxar.

I ara que aquí m'has deixat,
i que ja no vols viure,
oblida't de mi, que sola he estat.
Una última cosa: "Adéu per sempre".

Míriam Vizoso Méndez

Lluna blava

Lluny, molt lluny, per camins i,
dreceres indecises d'una infància distant;
per migdies d'hivern, per tardes de primavera,
per taules de les terrasses de bars
on fumegen les tasses de café calent,
et vaig idear, Lluna blava resplendent,
alegre, simpàtica, despreocupada;
per nits d'estiu, per matins de tardor,
per carrers incerts, groguencs
per la llum malaltissa dels vells fanals,
t'he trobat, Lluna blava meva,
dubitativa pels darrers esdeveniments.
I tu, tant teva, em segueixes,
fugitiva, llunyana, atraient i esquiva,
posant, melangiosos perfums de roses
a tantes imatges, paraules i records, que apareixen
sobre pantalles de cinemes deserts.
Ara seria el moment, que algú
sense adonar-se et descobris i,
et posés nom, tocant el violí,
el violoncel, l'arpa,
o el vell piano de l'ancià teatre,
(homes vestits de pingüí,
abrics de pell i gabardines,
dones amb un sensefi de joies,...)
o amb el lamentable plor d'una trompeta
en les mans d'un infant,
i et preguntes: Lluna blava que tens?

Per la petita finestra de l'Univers
ens mires i ens vigiles Lluna blava meva
pàl·lida, plorosa i trista com sempre.

-¿Per què?-

Les llagrimas s'et fan grans
i s'assequen sense caure,
sense que en les pàgines dels llibres
s'escriguin i es nombrin.

Creu-me Lluna blava meva:

"No deixis que el teu rostre es mulli
pel suau lliscar d'una llàgrima,
substitueix-lo pel so apagat d'una riassa"

Treu-te la careta i somriu.

Aiduàlc '96